

Grija lui Pavel pentru Tesaloniceni după despărțirea de aceștia (2:17-3:13)

După ce le reamintește despre nașterea lor din nou și mărturia impecabilă a mesagerilor (Pavel și Sila), Pavel le amintește și le relatează grija sa pentru ei după momentul despărțirii. De ce era important să facă acest lucru? Măcar din următoarele motive:

- Ca părinte spiritual al lor, el îi încredințează de dragostea lui pentru ei, de faptul că nu i-a uitat și că nu i-a abandonat. Ei au cunoscut dragostea Domnului prin dragostea lui Pavel. Ca și prunci în credință aveau nevoie de confirmarea că tatăl lor încă îi mai iubește.
- Pavel îi expune din nou la modelul dragostei sale pentru ca ei să îi poată călca cu ușurință pe urmele lui Hristos.
- Prin relatarea grijei sale Pavel le reamintește de realitatea războiului spiritual și de posibilitatea pierderii credinței.

Toate aceste motive sunt justificate de text. Rămâne să descoperim care dintre acestea este central în intenționalitatea autorului și dacă sunt și alte motive pentru includerea acestui pasaj în epistolă.

Pavel îi încredințează că nu au fost despărțiți de ei cu inima, și că au avut dorință fierbinte să îi vadă. Pavel nu a rămas doar la stadiul de dorință, ci a avut de două ori inițiativa să se pornească spre Tesaloniceni. Însă el afirmă că i-a împiedicat Satana să ajungă. Și de la această afirmație se ridică un potop de întrebări:

- Cum i-a împiedicat Satana?
- De ce este Pavel sigur că Satana i-a împiedicat?
- De ce nu spune că aceasta a fost voia lui Dumnezeu?
- De ce a îngăduit Domnul să îi împiedice Satana?
- Oare Satana are mai multă putere decât Domnul?
- Care este răspunsul apostolului în fața constatării că Satana i-a împiedicat?
- Cum putem face distincția între situațiile când Satana ne împiedică și cele când Domnul ne stă împotriva?
- Situația când Domnul ne stă împotriva implică o atitudine diferită din partea celor credincioși?

Răspunsurile la aceste întrebări le putem descoperi în alte pasaje din Scriptură. Scriptura ne învață cu claritate că:

- Domnul este infinit mai puternic de Satan
- că Domnul pune limită intervenției lui Satan în viața celor credincioși (vezi Iov cap.1-2)
- că în cele din urmă intervenția nocivă a lui Satan trage în cele din urmă la carul de slavă a lui Dumnezeu (vezi finalul cărții Iov).

Un alt pasaj care ne ajută este cel din Daniel cap.10. Deși Domnul i-a ascultat rugăciunea lui Daniel din prima zi, au durat 24 de zile până când răspunsul a ajuns la Daniel. Explicația este următoarea:

- *Daniele, nu teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva 21 de zile; însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo lângă împărații Persiei. Acum vin să îți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este tot cu privire la acele vremuri îndepărtate. (Dan.10:12-14)*

Există împotriviri ale celui rău în calea împlinirii planurilor lui Dumnezeu care sunt biruite prin perseverența în rugăciune și în ascultare. Este posibil ca o situație similară să fi fost și în relația dintre Pavel și tesaloniceni. Pavel interpretează piedicile dintre ei nu ca pe voia lui Dumnezeu, ci ca pe împotrivirea celui rău. Iar răspunsul lui la această situație este:

- *Zi și noapte Îl rugăm nespun să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre. (3:10)*

Răspunsul lui este același cu cel al lui Daniel din Daniel cap.10. Daniel are un răspuns similar în Dan.cap.9. Atunci a văzut din profețiile lui Ieremia că au trecut cei 70 de ani ai Babilonului. Și nu a spus: să așteptăm împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, căci negreșit Domnul este credincios, ci s-a rugat cu putere ca promisiunea să se îplinească. Ne aducem aminte și de Ilie care a oprit ploaia în Israel 3,5 ani. Când a sosit momentul revenirii ploii, el s-a rugat cu multă perseverență ca ploaia să revină:

- *Apo Ilie a zis lui Ahab: Suie-te și mănâncă și bea; căci se aude vuiet de ploaie. Ahab s-a suit să mănânce și să bea. Dar Ilie s-a suit pe vârful muntelui Carmelului și plecându-se la pământ, s-a așezat cu fața între genunchi și a zis slujitorului său: Suie-te și uită-te înspre mare. Slujitorul s-a suit, s-a uitat și a zis: Nu este nimic! Ilie a zis de 7 ori: Du-te iarăși. A 7-a oară, slujitorul a zis: iată că se ridică un nor mic din mare ca o palmă de om. Ilie a zis: Suie-te și spune lui Ahab: Înhamă și pogoară-te ca să nu te oprească ploaia. Peste câteva clipe, cerul s-a înegrit de nori, a început vântul, și a venit o ploaie mare. Ahab s-a suit în car și a plecat la Izreel. (1 Împ.18:41-44)*

Ahab s-a dus să mănânce și să bea, dar Ilie s-a dus să se roage. Și a perseverat până când împotrivirea lui Satan a fost îndepărtată și a revenit ploaia. Sunt măcar trei tipuri de situații pe care ni le descrie Scriptura:

- ***Când voia lui Dumnezeu se înfăptuiește în urma unei singure rugăciuni*** (de exemplu, rugăciunea lui Ilie tot din 1 Împărați cap.18 pentru a se pogori foc din cer peste jertfă pentru a se dovedi că Yahwe este Domnul)
- ***Când voia lui Dumnezeu se înfăptuiește prin perseverența în rugăciune care este necesară pentru îndepărtarea împotrivirii diavolului*** (Ilie se roagă pentru ploaie, Daniel se roagă pentru lumină, Pavel se roagă să îi poată vedea pe tesaloniceni etc.)
- ***Când un lucru se întâmplă nu doar din pricina împotrivirii celui rău, ci și din pricina voii suverane a lui Dumnezeu.***

Pentru al treilea tip de context aș ilustra cu țepușul din trupul lui Pavel:

- *Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia, și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciunile este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos, căci când sunt slab, atunci sunt tare. (2 Cor.12:7-10)*

Este foarte interesant că Pavel vede în spatele țepușului nu un înger, ci un demon. Deși înțelege că este voia lui Dumnezeu el numește țepușul un sol al Satanei. În mod asemănător în cartea Iov se consemnează: Satana a lovit pe Iov cu o bubă rea. Probabil la Pavel era vorba de o boală în trup, poate chiar de o problemă de vedere, așa cum ne sugerează alte pasaje din Noul Testament. El nu separă componenta biologică de cea spirituală și vede în spatele disfuncționalității din trupul lui un război spiritual. Satana avea ca și scop prin acel țepuș să îl descurajeze pe Pavel în lucrare, să îi taie elanul, să îl facă mai inefficient, să îl ispitească să cârtească împotriva Domnului. Dar Domnul a îngăduit acest țepuș cu un alt scop: ca Pavel să fie pălmuit și să nu se îngâmfe. Este interesant că deși era vorba de sfântul apostol Pavel și avea așa o înălțime spirituală, Domnul privea în adâncimea firii sale pământești o mare vulnerabilitate în ce privește mândria. Și deși Pavel nu era de acord și considera că se putea descurca și fără acest țepuș, Domnul nu a fost de acord. El a considerat că marele apostol este vulnerabil și atunci Domnul a vrut să se asigure de protecția sa spirituală. Pavel experimentase trăirea în afirmare de sine din plin în prima parte a vieții sale (vezi Filipeni cap.3a), și era un punct vulnerabil. El era om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi. Vulnerabilitatea sa era dată și de strălucirea descoperirilor pe care i le-a făcut Domnul și din această pricină lupta era așa de mare. Pavel se roagă de 3 ori, Domnul îi descoperă voia Sa și atunci Pavel nu se mai roagă. Iată că în această situație el nu mai consideră că este vorba de o împotrivire a Satanei care trebuie topită prin perseverența în rugăciune. El se smerește în fața voii lui Dumnezeu și acceptă prezența în trupul lui a solului Satanei.

Putem să mai adăugăm situația când Domnul se poate lăsa înduplecat și se poate răzgândi, situație pe care am comentat-o când am studiat Isaia cap.38. Ezechia a reușit să îl înduplece pe Domnul să îl vindece și să îl mai lase să trăiască. O situație similară o descoperim în Genesa 18 când Avraam mijlocește pentru Sodoma. Dar o situație diferită o găsim în Ieremia când Domnul îi cere să nu mai mijlocească pentru acest popor. În fața acestor observații nu pot decât să spun două lucruri:

- În lupta spirituală ne întâlnim cu o diversitate de contexte, și nu putem să ne călăuzim după rețete simpliste.
- Domnul să ne dea DISCERNĂMÂNT pentru a face distincție între aceste contexte.

Discernământul ține și de cunoașterea principiilor luptei spirituale revelate în Scriptură, dar și de călăuzirea personală. Nu din Scriptură, ci printr-o înștiințare specială Domnul i-a descoperit lui Pavel rolul țepușului din trupul său (care poate fi vorba și de altceva decât de o boală fizică – de exemplu poate fi vorba de o depresie, sau de o ispită foarte puternică la un anumit capitol care se activa adesea etc.) și atunci Pavel a încetat să se roage. Deci alături de cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor Sale și a legităților spirituale din Scriptură este nevoie și de călăuzirea personală pentru a avea discernământ spiritual și a distinge între diferitele contexte prezentate mai sus.

Sublinierea faptului că Satana i-a împiedicat este importantă pentru tesaloniceni. Pentru ei era o dovadă vie că războiul spiritual este real și că cel rău avea putere reală. În cap.3 Pavel le va vorbi despre Ispititorul care le putea distruge credința. Lupta era reală și tesalonicenii aveau nevoie să știe acest lucru.

Grija lui Pavel față de tesaloniceni era motivată de convingerea că ei erau bucuria și cununa lor de slavă la venirea Domnului. Pavel iar le aduce aminte de venirea Domnului. Venirea Domnului nu înseamnă doar izbăvire de mânia viitoare (1:10), ci și răsplătirea celor credincioși. Sfinții nu doar că vor fi primiți în Împărăția eternă a lui Dumnezeu, dar vor primi cununi de slavă, vor fi răsplătiți, vor fi făcuți părtași slavei lui Hristos. Și răsplătirea va fi diferențiată în funcție de truda și credințioșia fiecăruia. Pavel pune în discuție o idee excepțională: de fapt răsplata noastră se regăsește în cei pe care i-am slujit. El nu se vede pe sine venind singur înaintea tronului slavei și primindu-și răsplata, ci el știe că se va înfățișa înaintea tronului cerului alături de cei pe care i-a slujit, iar cununa se va regăsi în chipul lui Hristos zidit în ucenicii săi. Hristos a fost înălțat în slavă, dar răsplata Lui suntem chiar noi, rodul suferințelor Sale.

Într-un mod asemănător alături de chipul lui Hristos din noi, bucuria de avea rodul slujirii noastre proslăvit la dreapta Tatălui va face parte din răsplata noastră. Să putem vedea bucuria Tatălui pentru cei pe care i-am păzit și să putem contempla gloria chipului lui Hristos zidit prin truda noastră în ceilalți va fi ceva absolut special și dincolo de imaginația noastră limitată. În cele din urmă chipul lui Hristos din noi și chipul lui Hristos din cei pe care îi slujim nu pot fi despărțite. Chemarea poruncii este dragostea. Chipul lui Hristos se zidește în noi în măsura în care ne dăruim celorlalți. Vom fi răsplătiți nu pentru performanțe spirituale, ci pentru iubirea și slujirea semenilor. Pustnicii nu pot primi o răsplată prea mare. Nu sfințenia în sine este răsplătită, ci acea sfințenie care are ca rod dragostea. Iar a iubi înseamnă a te dăruia aproapelui. Cununa noastră de slavă sunt cei pe care îi slujim. Dacă încă nu avem acest lucru clar în minte, avem nevoie de lumină. Nu este loc de individualism în Împărăția lui Dumnezeu. Răsplata finală înseamnă proslăvirea în Noul Ierusalim și bucuria noastră și chipul lui Hristos din noi se va reflecta din Împărăția lui Dumnezeu zidită în ceilalți în urma slujirii noastre. Ești pe drumul corect al răsplătirii în măsura în care ai oameni lângă tine pentru care te frământă într-un mod asemănător cum se frământa Pavel pentru tesaloniceni. Care sunt tesalonicenii tăi? Nu prea îi găsești? Atunci să nu te miri dacă nici Domnul nu va găsi cununa ta de slavă în ziua răsplătirii.

Pavel și Sila nu au putut ajunge la Tesaloniceni. Nu știm cum i-a împiedicat Satana. Este interesant însă că Timotei a putut ajunge la ei. Poate Satana a lucrat prin prigonitori, iar aceștia nu îl cunoșteau pe Timotei. Nu știm exact, dar este cert că Pavel nu a stat cu mâinile în sân. El l-a trimis pe Timotei la Tesaloniceni. Acest lucru a însemnat un sacrificiu pentru micuța echipa misionară care zguduia din temelii lumea romană. Pavel a făcut acest sacrificiu pentru că nu mai putea răbda. Pavel îi încredințează din nou de dragostea lui pentru ei, dar și îi avertizează cu privire la intensitatea războiului spiritual și la pericolul pierderii credinței. În cap. 3 termenul care pare să se repete cel mai des este CREDINȚA. Deși Pavel confirmă în cap.1 și 2 autenticitatea nașterii lor din nou și mărturia și tăria minunată a credinței lor, el se îngrijorează pentru credința lor. Iar îngrijorarea nu vizează slăbirea lor în credință, ci pierderea acesteia. Pavel construiește un paradox extrem de interesant. În cap.1:1 afirmă că venirea lor la ei nu a fost zadarnică pentru ca apoi în cap.2:5 să își exprime îngrijorarea ca nu cumva osteneala lor să fi fost degeaba. Venirea lor nu a fost zadarnică pentru că ei au primit Cuvântul și s-au născut din nou. Osteneala lor ar fi putut fi degeaba dacă ei ar fi dat înapoi și

și-ar fi pierdut credința. Grijă lui Pavel are în mod evident premisa credinței autentice care se poate pierde, că Ispititorul poate amăgi pe sfinți și îi poate despărți de Domnul.

Pavel are o preocupare pentru TOȚI tesalonicenii. Grijă lui este ca NIMENI din tesaloniceni să nu se clatine în necazuri. El nu doar dorește ca să nu dispară Biserica din Tesaloniceni, ci el este preocupat de mântuirea fiecăruia în parte. Lucrarea sa erau sufletele oamenilor, și pentru fiecare a murit Hristos. Pierderea unui singur suflet înseamnă o pierdere inestimabilă. Acestea sunt valorile cu care opera mintea lui Pavel. Nu este încurajator că 99 de oi au rămas în credință și una s-a pierdut. Păstorul cel bun le lasă pe cele 99 și se duce după oaia rătăcită.

Pavel le aduce aminte nu doar de războiul spiritual, ci și de uneltele celui rău și de normalitatea necazurilor și prigonirilor. Necazurile sunt cele care îi pot clătina. Dar el le-a spus mai dinainte că ei sunt rânduiți la necazuri, dar nu de diavol, ci de Dumnezeu Însuși. Cel rău va încerca să folosească necazurile pentru a le distruge credința, dar Domnul va folosi aceleași necazuri pentru întărirea credinței lor. În Împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri.

Pavel le confirmă faptul că ei stau tari în credință. În zbaterele spirituale uneori este binevenită o confirmare că ești pe drumul cel bun. Pavel le-a trimis pe Timotei, dar el era părintele lor. Timotei era un unchiș și dragostea și confirmarea din partea unchișului nu se putea compara cu confirmarea din partea tatălui. Ei aveau nevoie să audă aceste lucruri și din gura lui Pavel.

Care erau semnele că ei sunt pe drumul cel bun? Timotei le-a adus vești despre:

- Credința lor
- Dragostea lor
- Atitudinea față de părinții spirituali: *păstrau o bună a aducere aminte a lor și doreau nespus să le vadă fața!*

Primul semn este credința. Credința strălucește în necazuri. Dacă în mijlocul necazurilor îți păstrezi speranța și pacea, nu dai înapoi, ci continui să îl slujești pe Domnul este un lucru mare, un semn de sănătate a credinței. Tesalonicenii nu dădeau înapoi în ciuda prigonirilor cu care erau asaltați. Ei erau deci pe drumul cel bun.

Dar roada credinței este **dragostea**. Nu doar să îți păstrezi convingerile în mijlocul necazurilor, dar să și rodești în relații. Credinciosul nu este un fanatic religios, ci un iubitor de Dumnezeu și de oameni. Timotei a observat dragostea dintre ei, faptul că sunt una în mijlocul necazurilor și că relațiile sunt calde și apropiate și nu sunt subminate de bârfă, răceală, judecată, ură, indiferență.

Al treilea criteriu are în vedere **raportarea la mesagerul inițial, la părintele spiritual**. Un copil își iubește părintele. Aceasta este normalitatea și în creșterea spirituală. Mesajul nu putea fi desprins de mesager. Tesalonicenii nu au rezonat la denigrările iudeilor, nu au lăsat ca Ispititorul să le pervertească amintirile și să răcească relația lor cu Pavel, care era vitală. Pavel răsuflă ușurat când află de credința lor, de dragostea lor și de dorința tesalonicenilor de a-și revedea părinții spirituali.

După ce le descrie grija lui și demersurile făcute de el de dragul lor după ce s-au despărțit, Pavel le prezintă și poziția sa prezentă față de ei. Ea se caracterizează prin mulțumire și rugăciune. El vrea ca tesalonicenii să știe că credința lor a constituit o puternică resursă spirituală pentru Pavel și un motiv minunat de bucurie și mulțumire înaintea Domnului. Pavel știa să primească încurajările și mângâierile din partea Domnului care îi dădeau putere în propriile necazuri. Pavel nu era pe poziția unui guru. El era în necazuri ca și ei și avea nevoie ca și ei de mângâieri și încurajări. Și el era în mijlocul pericolelor și războiului spiritual și el avea nevoie de resurse pentru a rămâne în credință. Pavel știa că lucrarea Domnului din inima fraților reprezintă o puternică resursă pentru întărirea credinței. De ce s-a simțit Pavel așa de întărit în Domnul când a aflat de statornicia tesalonicenilor? Pavel știe să vadă și să primească mângâierile și încurajările Domnului. În 2 Cor.cap.1 el explică principiul conform căruia cel ce trece prin suferință are parte și de mângâiere. El are ochi duhovnicești, el este conectat la cer și știe să primească mângâierile Domnului. Una din cele mai alese mângâieri este legată de rodul slujirii noastre. Ioan mărturisește:

- *Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.* (3 Ioan v.4).

A trăi cu adevărat înseamnă a avea copiii spirituali, căci cele mai mari bucurii ale vieții vin din creșterea spirituală a lor. Hristos a suferit crucea de dragul nostru, rodul suferințelor Sale. Noi eram bucuria și cununa Sa de slavă. La fel, cei care calcă pe urmele lui Hristos suferă totul de dragul celor pentru care a murit Domnul. Ei sunt bucuria și cununa noastră de slavă. Care sunt bucuriile cele mai mari ale vieții tale? Pentru Ioan cea mai mare bucurie era că ai săi copii să umble în adevăr. Creșterea în maturitate are și acest indicator: ***bucuria cea mai mare a vieții este progresul și statornicia copiilor spirituali.*** Cum să nu se bucure inima lui Pavel când a aflat despre statornicia credinței copiilor săi în mijlocul necazurilor? Este ca și cum ai spune unei mame că operația pe inimă a pruncului ei a reușit! Cum să nu fie încurajat Pavel? Oamenii erau viața și bucuria lui. Oamenii erau comoara lui. Nu cariera sau realizările materiale, nu succesul și aprecierile oamenilor, nu confortul și o viață liniștită, ci Mireasa lui Hristos. Pasiunea lui Pavel era Biserica Domnului. Pentru aceasta se lupta, se jertfea, se frământa, se îngrijora, se zbătea. Aceasta era lupta lui. De aceea el ne spune în 1 Cor. cap 9 că se luptă, dar nu ca unul care se luptă în vânt. El purta bătăliile Domnului pentru Biserica Sa.

De multe ori nu avem bucurie și nu primim încurajările Domnului pentru că nu ne frământăm pentru Biserica Lui. Încurajările Domnului vin de la Biserica Domnului. Dacă te frământă pentru acest lucru, dacă nu te obișnuiești cu minunile Domnului, dacă mai știi să vezi gloria cerului în frații tăi, dacă nu îți pierzi mirarea înaintea nașterilor din nou și vindecărilor făcute de Domnul în frații tăi, atunci vei fi cel mai fericit dintre oameni și vei gusta mereu din cea mai aleasă bucurie de sub ceruri: ***bucuria pentru copiii Domnului!*** Nu putem sluji la doi stăpâni. Dacă a noastră comoară este siguranța, confortul și realizările noastre în lumea aceasta, acolo va fi și inima noastră. Dacă toate nevoile noastre le vom lăsa în mâna Domnului fără să ne îndoim, și vom căuta Împărăția cu toată inima, atunci frații noștri vor fi comoara noastră și vom trăi cu adevărat. Dar este vorba de o alegere în fiecare zi. Inima va avea mereu tendința să se lipească și să se îngrijoreze cu privire la viața trecătoare. Zilnic trebuie să aruncăm îngrijorările noastre asupra Domnului pentru ca inima noastră să se poate dedica Bisericii Sale. Sursa bucuriilor vine din comoara inimii noastre, din ceea pentru care tânjim și ne luptăm. Dacă a ta comoară este fotbalul, atunci bucuriile cele mai alese vor veni prin performanțele echipei favorite. Da, ne putem bucura de toate darurile lui Dumnezeu, ne putem și trebuie să ne bucurăm și de pâinea de zi cu zi, și de o casă, și de

vremea frumoasă de afară. Întrebarea rămâne: care e bucuria cea mai aleasă? Sau: cum reacționează inima în fața nașterilor din nou sau a vindecărilor spirituale din frații noștri? Bucuriile noastre cele mai alese vor grăi adevărul despre comorile cele mai alese ale inimii noastre.

Cum am comentat deja, Pavel nu se lasă descurajat că satana l-a împiedicat de două ori să ajungă la Tesaloniceni. El știe că trebuie câștigată o bătălie în văzduh, și atunci perseverează în rugăciune. El vede credința tesalonicenilor vulnerabilă și îi înștiințează și pe ei de acest lucru:

- *Zi și noapte Îl rugăm nespun să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre.*

Oare ce mai lipsea credinței lor? Oare Timotei nu a putut suplini această lipsă? Oare doar Pavel putea? Deși tesalonicenii aveau un entuziasm minunat și o disponibilitate a credinței cu totul specială, ei aveau puțină învățătură și teologia lor era firavă. Atât în 1 Tesaloniceni cât și în 2 Tesaloniceni observăm cât de repede se tulbură tesalonicenii din pricina unor învățături străine care din punctul nostru de vedere sunt evident false:

- Prima: că cei ce mor înainte de venirea Domnului sunt pierduți.
- A doua: că ziua Domnului a și venit chiar.

Credința lor se ancora repede în lucruri neadevărate. Le lipsea discernământul credinței, fundamentarea teologică și maturitatea în învățătură. Mai aveau multe de învățat despre căile Domnului, despre lupta spirituală și legițile ei, despre atacurile vrăjmașului, despre armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea, despre escatologie, despre doctrina Bisericii etc. Credința sinceră de copil este minunată, dar este vulnerabilă. Creșterea în discernământ este un imperativ. Aceasta înseamnă creșterea în cunoștință și acumularea a cât mai multor experiențe cu Domnul corect interpretate. Timotei nu a stat prea mult timp la ei. De aceea nu a putut aborda toate aspectele teologice. Pe de altă parte, Pavel avea un har special și el era părintele lor spiritual. Ei în Pavel aveau în primul rând încredere. Era important să vină și să le vorbească mai multe despre căile Domnului și Împărăția Sa.

Faptul că Pavel le mărturisește ce mare impact are credința lor asupra sa și a propriilor biruințe spirituale are și un rol de motivare pentru tesaloniceni. Ei puteau descoperi astfel rodul suferințelor lor, dar și faptul că dacă ar fi dat înapoi ar fi frânt inima părintelui lor spiritual. Rodul propriilor suferințe te încurajează și responsabilizează în același timp. Suferința lor nu era în van, ci ea aducea roade pretutindeni chiar în inima celui mai de seamă apostol. Acesta era și el om și trecea prin necazuri și încercări și avea nevoie de încurajare și îmbărbătare. Dar încurajarea pe care o aduci celorlalți te responsabilizează să mergi înainte. Devii conștient de impactul negativ și întristarea pe care ai aduce-o în trupul lui Hristos dacă ai da înapoi. Și cu cât încurajarea pe care ai adus-o deja este mai mare cu atât întristarea pe care ai aduce-o prin căderea ta este mai mare. Este o legitate spirituală extrem de interesantă. Un păcătos se poate cufunda mai mult sau mai puțin în nelegiuire. Cu cât se cufundă mai mult în nelegiuire, cu atât încurajează mai mult și face să strălucească puterea lui Dumnezeu atunci când se întoarce la Domnul. La fel: un creștin poate crește mai mult sau mai puțin spiritual. Cu cât crește mai mult spiritual, cu atât aduce mai multă întristare în cazul în care cade de la credință. De aceea, responsabilitatea creștină este mereu în creștere, și de aceea motivarea de a merge înainte este mereu mai mare. Cu cât slujești mai mult, cu cât devii un model pentru ceilalți, cu cât aduci mai multă încurajare prin creșterea ta spirituală, cu atât

responsabilitatea ta crește. O responsabilitate crescută nu înseamnă o povară, ci o resursă, căci ea te motivează și mai mult să nu dai înapoi. Dacă cea mai mare bucurie pentru un om matur spiritual este ca ai săi copii să umble în adevăr, oare cea mai mare întristare nu este alta decât ca ai săi copii să se abată de la adevăr? Și dacă ești conștient că prin căderea ta poți să îți întristezi copiii și să îi abați de la adevăr, oare nu cu mult mai mult te vei sfinți și nu vei ceda în fața ispitelor vrăjmașului? Suferința adusă de păcat va fi mai mare decât suferința adusă de lupta cu păcatul. Joaca cu păcatul te va duce la cădere și te va pune în situația să devii o pricină de amărăciune pentru trupul lui Hristos și un prilej de cădere pentru mulți. Oare această umilință și durere nu va fi cu mult mai mare decât suferința rezultată din lupta până la sânge împotriva păcatului?

Pavel încheie pasajul cu îndemnul de creștere în dragoste după modelul lor. Pavel de fapt le-a vorbit despre dragostea lui pentru ei. Acum îi îndeamnă să îi urmeze exemplul. Relatarea grijei lui față de ei are cel puțin trei funcții:

- **De confirmare:** tata vă iubește, vă spune că sunteți pe drumul cel bun și că astfel sunteți o imensă încurajare.
- **De avertizare:** tata se îngrijorează pentru voi din pricina războiului spiritual, care este real și care vă poate nimici credința.
- **De exemplificare:** iată cum vă iubește tata; așa trebuie să iubiți și voi.

Oare care dintre cele trei funcții este principală în intenționalitatea autorului? Este interesant faptul că pasajul se încheie accentuând funcția de exemplificare. Pavel nu doar îi îndeamnă să iubească, ci să crească mereu în dragoste. Ce înseamnă să crești în dragoste? Dacă ești consecvent în relația cu Domnul vei crește în asemănare cu Domnul, adică vei crește în primul rând în dragoste. Inima ta se va lărgi și în ea va putea locui mai multă dragoste din Dumnezeu. te vei frământa mai mult pentru frați, vei fi mai atent la nevoile lor, mai hotărât și mai disponibil la slujire. Slujirea ta va avea un impact și mai mare. Îți vei pune darurile în negoț și vei putea zidi cu mai multă putere trupul lui Hristos. Vei trece biruitor prin încercări mai mari și vei putea aduce și mai multă încurajare în Biserica Domnului. Te vei ruga și cu mai multă credință pentru frați. Modelul tău va fi mai motivant pentru ei. Nu putem stagna. Trebuie să creștem mereu. A fi în creștere înseamnă a fi în siguranță. Iar creșterea vine prin consecvența de fiecare zi în umblarea cu Domnul. Rodul creșterii este dragostea. Creșterea în dragoste confirmă autenticitatea creșterii noastre spirituale. A iubi înseamnă a iubi după modelul lui Pavel. Pavel era preocupat de păzirea credinței tesalonicenilor și de creșterea lor în Domnul. A iubi frații înseamnă a lupta cu putere pentru păzirea credinței lor și pentru creșterea credinței lor. În mod concret aceasta înseamnă să le fii în primul rând un model, să te rogi pentru ei, să îi încredințezi de dragostea ta ca să poată primi sfaturile tale, să îi îmbărbătezi în încercări, să îi sfătuiești în diferite contexte, să îi avertizezi de atacurile celui rău, să îi mustri când se abat de la calea neprihănirii. Primul și cel mai important mod de a-ți iubi frații este **să stai tare în fața propriilor necazuri și ispite**. Dacă stai tare, nu doar că vei deveni o încurajare și vei evita să devii o pricină de întristare, dar Domnul te va crește și vei putea iubi mai mult.

Creșterea în dragoste îți asigură protecție spirituală, ești mai alipit de Domnul și de Biserica Sa și aici este cadrul de protecție și marea cu resurse. Cu cât te alipești mai mult de Biserica Sa cu atât poți beneficia mai mult de resursele pe care Domnul le-a ascuns în Biserica Sa. Aceasta este taina și minunea Bisericii. Domnul ascunde răspunsurile și resursele de care avem nevoie în frații noștri. Dacă ne vom alipi de aceștia cu toată inima vom putea

accesa toate aceste resurse. Dacă în inima noastră vom păstra răceală și judecăți, noi vom fi în primul rând cei care vom pierde. Cel rău ne păcălește adesea la acest capitol. Creșterea în dragoste întărește inima și o păstrează fără prihană și în sfințenie la venirea Domnului. Pavel nu uită să reia tema revenirii Domnului. De ce are nevoie inima să fie întărită pentru a rămâne în sfințenie la venirea Domnului? Dacă venirea Lui este precedată de cel mai puternic atac al celui rău împotriva credinței prin cel care se numește anticrist, atunci înțelegem de ce inima are nevoie să fie întărită. Și anume, pentru a putea trece prin toate acele necazuri și să rămână curată la venirea Domnului. Creșterea în dragoste întărește inima și o pregătește pentru viitoarele atacuri ale celui rău.

Deci Pavel îi încredințează de dragostea sa prezentându-le grija lui pentru credința lor în mijlocul războiului spiritual. Dar nu doar atât, ci le indică și soluția. Din această pricină pasajul se încheie cu îndemnul să crească în dragoste. Soluția este pentru tesaloniceni să se alipească și mai mult de trupul lui Hristos pentru a putea fi echipați de Domnul și să primească resursele de care au nevoie. Trebuie să crească în dragoste față de ei dar și față de toți. Ei trebuie să crească în dragoste față de Pavel și să se roage la rândul lor să se poată întâlni cu acesta. Pavel poate să împlinească ce lipsește credinței lor. Pavel îi iubește și se roagă. Dar ei ce fac? Ei cum se raportează la Pavel? Ei își doresc la fel de mult să îl vadă și se roagă la fel de mult pentru acest lucru? Resursele de care avem nevoie pentru a birui sunt ascunse în trupul lui Hristos. Iubirea trupului lui Hristos este condiția pentru a primi aceste resurse. Iubirea ne deschide inima, ne face receptivi, ne așează în poziția în care să fim echipați de Domnul prin Biserica Sa. Cel ce iubește dăruiește, iar cel ce dăruiește poate primi. Cu cât iubești mai mult Biserica cu atât vei beneficia mai mult de tainicile resurse ascunse în ea. Cu cât vei sluji mai mult Biserica cu atât ea te va sluji mai mult. Domnul va lucra misterios prin Biserica Sa pentru a scoate la iveală neajunsurile credinței tale dar și pentru a le acoperi. Uneori va lucra prin frați dificili, uneori prin frați maturi. Va lucra cum este de cuviință. Dar va lucra! Resursele există! Ele sunt în Biserica Domnului. O iubești suficient ca ele să îți fie revelate și să capeți vindecare și creștere? Din această perspectivă cred că funcția de exemplificare poate fi cea principală, căci ea oferă SOLUȚIA la vulnerabilitatea tesalonicenilor pe care o evidențiază dragostea și grija lui Pavel pentru ei.